

Любом. Бобевски.

Двѣ сирачета

ДЪТЕ:

Птиче мило, лекокрито,
Днеска що си тѣй унило?
Що си плахо и смутено,
Или ти е тѣй студено?

Гладъ ли мжчи те, горкичко.
Или пѣкъ си ти самичко —
Безъ сестричка, майка татко,
Безъ гнѣзденце топло, сладко,

Менъ кажи си ти тжгата,
Сбрала ни е насъ сждбата —
Клето ази съмъ сираче,
Що въздиша стене, плаче...

ПТИЧКА:

Любѣхъ слънцето, небето,
Свободата, ширинето,
Сѣнчицитѣ на горитѣ,
На потоцитѣ водитѣ!

Радостно летѣхъ въ простора,
Зли, корави, лоши хора
Ми гнѣзденцето срутиха
И крилцето ми прѣбиха!

Нѣмамъ нѣжна, сладка майка,
Що по мене да се вайка,
Нѣмамъ татко да ме плаче, —
Азъ нещастно съмъ сираче!